

ligste det tilsvarende tydske Lovudkast tjent. Det er altsaa den ærede Regering, der henter sine Rilder og sine Motiver til nærværende Lovforslag fra den tydske Ret, og Bebreidelsen synes mig derfor ikke at ramme Udvalget. Men desforuden beroede den høitærede Ministers Udtalelse paa en Feiltagelse. Naar man er fortrolig med tydsk Ret, veed man nemlig, at det ikke er Noget, der er karakteristisk for tydsk Ret ligesaa lidt som for dansk, at man tilkjender den Forurettede Bøden; det er en stor Undtagelse ogsaa efter tydsk Ret paa samme Maade som efter dansk Ret, Forholdet staar i saa Henseende lige, og det er paa ingen Maade noget tydsk Retssprincip, der søges indført. At dette Princip, at Bøden i visse Tilfælde skal tilfalde den Forurettede, ikke er noget Nyt her, men er bekjendt i vor Lovgivning, blev ju heller ikke modsaagt af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Den høitærede Indenrigsminister nævnte, at, saavidt han erindrede i det Dieblit, var en Bestemmelse i Sagtloven den eneste, han kjendte, hvor Bøden var tillagt den Private. Da jeg ikke har undersøgt det, skal jeg ikke paatage mig at opregne de forskellige Tilfælde i vor Lovgivning, hvor Bøderne tilfalde den Private; men jeg skal med et Par Ord tillade mig at paavise, at vor Lovgivning har beskæftiget sig med denue Gjenskab. Naar man saaledes ser paa Frd. 11te Juli 1832 angaaende Afsoning af Bøder, der tilfalde Private — saaledes lyder Overskriften — saa viser jo denne Overskrift, at noget Saadant er Tilfældet efter vor Lovgivning. Det staar senere hen i Motiverne ganske vist udtalt, at det kun er i enkelte Tilfælde, men det kan altsaa sies. Det var altsaa Frd. 11te Juli 1832, der bestjæftiger sig dermed. Vi have fremdeles Frd. 16de November 1836 om Afsoningen af Bøder og visse andre Pengeforpligtelser. § 1 siger denne Lov ligeledes: „I de enkelte Tilfælde, hvor Bøder ere tillagte den forurettede Person, har Overtværgigheden“ osv. Det er altsaa den anden Lov, der hos os beskæftiger sig med dette Forhold i sin Almindelighed. Jeg skal endnu nævne en tredie, nemlig Lov 16de Februar 1866 om Afsoning af Bøder udenfor kriminelle Sager. Det hedder i denne Lovs § 2 i Begyndelsen ligeledes: „I det enkelte Tilfælde, hvor Bøden er tillagt den forurettede Person“ osv., saa at man altsaa ser, at det er et Forhold, der ikke er ukjendt i vor Lovgivning, men som endogsaa selv de Love, der i Almindelighed træffe Forskrifter med Hensyn til Bøder, omhandle gjentagne Gange, den ene efter den anden, endogsaa Loven af 1866, der vel kan siges at være fra den nyeste Tid. Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem fra Viborg, hvad jeg jo ikke var ube kjendt med, i det Hele taget billigede det Hovedprincip, som Udvalget har stillet i Spidsen, at man ikke bør røre ved Straffeloven. Men naar det ærede Medlem fremkom med forskellige Indvendinger imod Flertallets Forslag, kan

jeg i alt Væsentligt henholde mig til, hvad der blev bemærket af den ærede foregaaende Taler. Dog vil jeg sige til det ærede Medlem fra Viborg, at ogsaa de Bestemmelser i Lovforslaget, der maa betragtes som Ændringsforslag fra hans Side, eller som idetmindste i sin Tid vare Ændringsforslag fra hans Side, der bleve opførte i Lovforslaget, maatte ikke taale den allernyeste Kritik. Jeg bemærkede allerede ved denne Sags 1ste Behandling, at jeg tidligere havde gjort det ærede Medlem opmærksom paa, at der maatte findes en lille Mangel i 2det Stykke af § 18, nemlig den, at det ikke fik dem med ind under Straffansvaret. — jeg sagde det ikke dengang, men jeg siger det nu, og det ærede Medlem har ogsaa vidst, hvad jeg sigtede til — som bringe de som forbudne betegnede Varer i Handelen. Det 2det Stykke henviser nemlig til § 1, og der ere de ikke med. Nu tror jeg ikke at feile deri, at det ærede Medlem er af den Anskuelse, at de dog komme med efter Reglerne for Meddelagtighed, saaledes at Straffebestemmelsen dog ogsaa rammer dem. Men dersom det er Tilfældet, bliver der dog, hvis jeg i saa Henseende ikke tager fejl, Spørgsmaal om, som hvilken Meddelagtighed det skal betegnes. Dertil kan nu det ærede Medlem svare, at det maa afgjøres efter Straffelovens Kapitel 5, der taler om Meddelagtighed i Forseelser, det er maatte efterfølgende Meddelagtighed. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem skulde mene, at § 55 skulde komme til Anvendelse her, hvor Straffen i saa Tilfælde vil blive mindre end for Gjerningsmanden, det lader jeg nu staa hen; men saa meget er vist, at det ikke er i alle Tilfælde, at Meddelagtighed i en Forbrydelse straffes lige saa haardt som selve Gjerningen. Det er muligt, at den, der bringer paa uretmæssig Maade de betegnede Varer i Handelen, paa den Maade kan komme ind under Straffansvar efter andet Stykke i § 18, men under alle Omstændigheder har det fra Først af været tilfaldet at bringe dem under ganske det samme Straffansvar som dem, der paa ulovlig Maade har tilegnet sig et Varemærke. Det kan man se af Regeringsforslaget, som det var, da det blev forelagt Landstinget. Læser man § 17 af det daværende Lovforslag igjennem og ser Paragrafens Konstruktion, tror jeg ikke, at der kan være Tvivl om, at Meningen var, at den Meddelagtige, den Handlende, som bragte disse Varer tilfals, skulde have samme Straf som selve Gjerningsmanden. Ved den Bestemmelse, som Landstinget satte ind, og hvorved man henvisste til § 1, er en Forandring heri maatte indtrædt; men jeg tror, at man oversaa, at det kunde have nogen Indflydelse paa Straffansvaret. Jeg har idetmindste, uaagtet jeg har gjenemløbet Forhandlingerne i Landstinget, ikke fundet, at man derom i det Hele har sagt Noget. Jeg maa altsaa blive derved, at der i alt Fald rimeligvis vil være Noget at rette i saa Henseende i andet